

Scénář k rozhlasovému spotu - paní Marie Albrechtová

Pepa: Na sv. Mikuláše jsme se vydali v rámci projektu PostBellum k paní Marii Albrechtové do Křeslic. Paní Marie Albrechtová, měla krásné dětství i přes to, že svého tátu nikdy nepoznala.

Veronika: Umřel v koncentračním táboře. Vyrůstala jen se svou sestrou, a i když jejich máma na tom nebyla finančně dobře, tak se pro ně snažila dělat vždy to nejlepší.

Nahrávka: Moje máma byla moc výborná, hodně se nám věnovala, byla prostě i takový člověk, který si rád hrál a dělal i nějaký dobrodružství, takže o tohle jsme ošizeni nebyly.

Pepa: Doma i ve škole měla různé protivenství. Ale se všemi se vypořádala velmi dobře.

Nahrávka: pamatuji si, že jednou tam byla taková akce, kde vystoupili vzorní pionýři. My ostatní jsme seděli proti nim a oni se měli vyjadřovat k tomu, kdo z nás si ještě zaslouží, aby do toho pionýra byl přijat. Já jsem vybraná nebyla, protože když na mě došla řada tak ta jedna pionýrka, ta vzorná řekla „No, ale ona přišla několikrát pozdě “ No prostě, ona ne. A se přiznám, že mě to až tak moc nevadilo, mě ty děti byli protivný takový ty vzorný.

Veronika: Vystudovala chemickou průmyslovou školu a nakonec i vysokou školu a začala pracovat v Botanickém ústavu.

Nahrávka: Botanický ústav, který je pod akademií věd, tam byla atmosféra taková, samozřejmě že doma byla diktátorská, byli tady různé příkazy, musíte chodit do prvomájového průvodu, chodit na nějaké školení a tak ale, v té akademii bylo hodně lidí kteří, tohle dovedli utlumit, takže já jsem třeba nikdy nebyla na prvomájovém průvodu nebo na nějakých takových akcích a prošlo to.

Pepa: Paní Marie Albrechtová vzpomíná, jak vojáci z okupační armády zabili její kamarádku.

Nahrávka: Zabili Marušku Charouskovou, studovala techniku, a ten den toho jednadvacátého právě odnášela diplomku do školy, a na Klárově přestupovala, čekala tam na tramvaj a jeli kolem ty tanky, nevím taky na ně asi něco volala nebo co prostě, jeden voják to do ní našil. No a ona teda byla vdaná a měla rok a půl starého chlapečka, tehdy začal ten děs.

Pepa: Tento zážitek jí ovlivnil na tolik, že se rozhodla pomáhat v nemocnici pod Petřínem a náhodně se setkala se sestřičkou, která ošetřovala Marušku, ta umřela při operaci.

Pepa: Paní Albrechtová vzpomínala i na úmrtí Jana Palacha.

Nahrávka: Ten pohřeb byl úžasná manifestace, zúčastnilo se ho strašně lidí a ještě to nebylo postihovaný, ještě prostě se to nějak dalo protestovat, pak se to prostě postupně utáhlo ne najednou, když přišla okupace za Němců, že jo ale, ale postupně no.

Pepa: Dodnes paní Marie Albrechtová žije se svým manželem a podporují Nadaci „Bez mámy“ tato nadace provozuje sirotčinec v Tanzanii, který je podporován pouze z dobrovolných příspěvků.